

ΙΡΙΣ ΑΘΗΝΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΟΝ ΚΑΙ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟΝ

Ἔτος Β'

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΔΙΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Ἀριθ. 21—22

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΑ

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ

Ἐσωτερικοῦ Δρ. 6 — Ἐξωτερικοῦ Φρ. γρ. 7

15 Αὐγούστου—15 Σεπτεμ

Κ. Φ. ΚΛΑΔΟΣ

Ευάγ. Παντόπουλος

Ο ηθοποιός

Μονόλογος αυτοσχέδιος

Τρις των Αθηνών, Αθήνα

1. τχ. 21-22 (15 Αυγούστου – 15 Σεπτεμβρίου 1899), σ. 166-167
2. τχ. 23-24 (1 Νοεμβρίου – 15 Νοεμβρίου 1899), σ. 176-177

1. Ο Η Θ Ο Π Ι Ο Σ

ΜΟΝΟΛΟΓΟΣ ΑΥΤΟΣΧΕΔΙΟΣ ΥΠΟ ΤΟΥ Κ. ΠΑΝΤΟΠΟΥΛΟΥ

Ἀπαγγελλθεὶς κατὰ τὴν ἐσπερίδα τῆς 24 Ἰουλίου 1896
Ἐν Βρατία

[Τὸ παραπέτασμα κλειστόν. Ὁ ἦθοποιὸς ἐξέρχεται καὶ κάθηται πρὸ τοῦ παραπετάσματος ἀριστερᾷ ἐπὶ καθίσματος, βυθιζόμενος εἰς τὴν ἀνάγνωσιν μέρους τινός. Μετ' ὀλίγον ἀφίπων τὴν ἀνάγνωσιν:]

Μὴν ἐνοχλήσθε, κύριοι, τὴ δουλειά σας, δὲν εἶναι τίποτα... Τί κυττάζεις ἐσὺ πάλι ἄν χάχας;... παίξε κἀνένα κομματάκι, δὲν βλέπεις πῶς ὁ κόσμος περιμένει; ἢ ἔχεις ὄρεξιν ν' ἀρχίσῃ τὸ ντουπ-ντούπ;... κύττα τον πῶς με βλέπει... (ἀναγινώσκει).

Δὲν πιστεύω, κύριοι, νὰ σὰς ἐνοχλῶ, ὅπως ἐπίσης ἐλπίζω ὅτι καὶ σεῖς θὰ ἔχητε τὴν εὐγενῆ καλωσύνην νὰ με ἀφήσητε ἤσυχον νὰ μελετήσω ὀλίγον τὸ μέρος μου... τώρα θὰ μοῦ πῆτε — καὶ πολὺ δικαίως: — μὰ καλὰ τέτοια ὦρα βρῆκες νὰ μελετήσῃς τὸ μέρος σου, κύριε καλλιτέχνα; τὸ λὲς καὶ δὲν ντρέπεσαι; (εἰς ἀκρατήν.) Δὲν εἶν' ἔτσι; πῶς λὲς τοῦ λόγου σου; βέβαια. Λοιπὸν μεταξὺ μὲς τώρα... δὲν μὲς ἀκούει κανεὶς καὶ σὲ παρακαλῶ νὰ μὴν κἀνης λόγον...

Αὐτὸ συμβαίνει ἐνίοτε εἰς τὸ Ἑλλ. Θέατρον καὶ ἰδίως μεταξὺ τῶν πρωταγωνιστῶν... καλλιτεχνικῆ ἰδιοτροπία καὶ αὐτό... γιὰ τοῦτο βλέπετε καὶ ἔχουμε καλλιτέχνας καὶ καλλιτέχνιδας, ποῦ δὲν ἔμπορὲ νὰ τοὺς βάλῃ πλῶρη κανεὶς εὐρωπαῖος στὴν πρωτοτυπία τῆς ὑποκρίσεως. Μὰ θὰ μοῦ πῆτε πῶς συμβιβάζεται βρὲ ἀδερφε ὅταν ὁ ἦθοποιὸς δὲν ξέρει τὸ μέρος του νὰ ἐπιτύχῃ... δὲν εἶν' ἔτσι; οὐμ! ἐδῶ εἶναι τὸ μυστήριον τὸ ὁποῖον μόνον ἢ ἐν Ἑλλάδι κριτικῆ κατάρθρωσε ν' ἀνακαλύψῃ καὶ θαυμάσῃ. Ἄν μπορῆς βρῆστο τοῦ λόγου σου κύριε... ἀμ δέ!.. Βλέπεις τώρα ἂν ἦσο καὶ σὺ τεχνοκρίτης θὰ τὸ εἴξουρες τὸ μυστήριον, ἀλλὰ εἶται εἰ; ἀπλοῦς θαυμαστῆς τοῦ θεάτρον, ὁ ὁποῖος περιμένεις νὰ σχηματίσῃς τὴν γνώμην σου ἀπὸ τὴν γνήμητης τεχνοκριτικῆς καὶ ὕστερα νὰ μὲς τὴν ξεφουρνίσῃς γιὰ δίκη σου... Λοιπὸν ξέρετε ποῖο εἶνε τὸ μυστήριον;... Τὸ *Talán* ὅπως λέγουν... Μάλιστα μάλιστα τὸ *talán*. .. αὐτὸ εἶνε ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον θαυμάζεται σήμερον ἀπὸ τὴν κριτικὴν τῆς Ἑλλάδος, ἣτις ἀδιαφορεῖ ἂν δὲν ξέρῃς τί λὲς, ἂν γουρλώνῃς τὰ μάτια σου καὶ τεντώνῃς τ' αὐτιά σου γὰρ ν' ἀκούσῃς τὸν φωνασκούντα ὑποβολέα, ἂν ξελαρυγιάξῃσαι καὶ βηματίζεις χειρονομῶν τραγελαφικῶς διὰ νὰ καλύψῃς τὴν ἀμηχανίαν σου, ὅλα αὐτὰ δὲν εἶναι τίποτε ὅταν ἔχῃς *talán*. Αὐτὸ λοιπὸν εἶναι τὸ μυστήριον τὸ ὁποῖον θὰ με σώσῃ ἀπόψε καὶ μίνα ποῦ δὲν ξέρω τὸ μέρος μου, τὸ *talán*, ἐγὼ ἂν δὲν εἶχα *talán*, ἀλλ' εὐτυχῶς, τεχνοκριτικῆ διάγνωσις μοῦ εἶπεν ὅτι τὸ ἔχω καὶ εἰς μεγάλην δόσιν μάλιστα καὶ ἀρῶ τὸ λέγει αὐτὴ δὲν μπορῶ παρὰ νὰ τὸ πιστέψω κ' ἐγὼ, με τὸ δίκην μου, γιὰτὸ βλέπετε ἀνέλκβα νὰ παίζω ἀπόψε μέρος ποῦ δὲν ξέρω ποῦθε ἀρχίζει καὶ πῶς τελειώνει... Λοιπὸν σὰς παρακαλῶ, κύριοι, νὰ μοῦ ἐπιτρέψῃτε μόνον 5 λεπτὰ νὰ ρίψω μὲς ματιὰ ἐδῶ εἰς τὴν ἀκροῦλα, γιὰτὶ μέσθ εἰς τὴν σκηνὴν εἶναι ἀδύνατον νὰ μελετήσω, εἶναι ὅλα ἂνω κάτω, ὁ μηχανικὸς καρφώνει καὶ κὺτὸ τὸ ντουπ-ντούπ πολὺ μοῦ πειράζει τὰ νεῦρα... νομιζῶ πῶς ἀκούω νὰ κτυποῦν τὰ μπαστούνια καὶ τὰ ποδάρια τοῦ ἀνυπομονοῦντος κοινοῦ... Ἀλήθεια τί κακὴ συνήθεια καὶ κὺτὴ... μόλις περᾶσουν πέντε λεπτὰ ἀπὸ τὸ διάλειμμα, ἀκούς ἕνα μπαστούνι σὲ μὲς ἄκρη νὰ κτυπᾷ ἑλαφρὰ καὶ μετὰ συστολῆς δῆθεν, τὰτ-ἀτ... καὶ ἀμέσως ὡς δι' ἡλεκτρικοῦ ρεύματος ἀρχίζει δεύτερον ν' ἀνταποκρίνεται φιλοφρόνως ἀπὸ τοῦ ἄλλου ἄκρου καὶ αὐτὸ τὰτ-τὰτ, κατόπιν τρίτον, τέταρτον, πέμπτον, καὶ τέλος ἐν ρυπῇ ὀφθαλμοῦ, ἀκοῆς θέλω νὰ πῶ, μετὰδίδεται εἰς τὰ κάτω ἄκρα, τὰ ὁποῖα ἀρχίζουν καὶ αὐτὰ νὰ κινοῦνται ἐν ἀκατανόητῳ ρυθμῶ, ὅστις σὲ θέτει εἰς ἔκρυθμον κατὰστασιν... πρῶγμα σὺνήθης μόνον εἰς τὴν Ἑλληνικὴν Βουλὴν, ἣτις τοιοῦτοτρόπως ὑποδέχεται τοὺς ἀπὸ τοῦ βήματός τῆς ρητορεύοντος πατέρας τοῦ ἔθνους. Λοιπὸν καὶ ἐκ τρίτου σὰς παρακαλῶ νὰ ἔχητε τὴν ὑπομονὴν πέντε λεπτὰ μόνον νὰ τοῦ δώσω μὲς περασθῆ... Νὰ τί ὦρα εἶναι; (παρατηρεῖ τὸ ὰρολόγιόν του) 10... ἔ εἰς τὰς 10 καὶ 5 λεπτὰ θὰ σὰς ἀπαλλάξω τῆς ἐνοχλητικῆς παρουσίας μου... Ποῦσαι, δάσκαλε, παίξε κἀνένα κομματάκι, ἔννοια σου ἢ μουσικῆ δὲν με ἐνοχλεῖ ὅσον ἄσχημα καὶ ἂν παίζῃ, τὰ αὐτιά μου δὲν ἔχουν τόσην εὐκισθησίαν, τὸ μουσικόν σου *talán*, δάσκαλέ μου, δὲν θὰ κατορθώσῃ ποτὲ νὰ με συγκινήσῃ καὶ νὰ με ἀποσπάσῃ ἀπὸ τὴν μελέτην μου... λοιπὸν εἰς ἔργον, τὴ δουλειά σου καὶ τὴ δουλειά μου. (κάθηται καὶ ἀναγινώσκει). Ἀκόμη;... Εἶχε γοῦστο νὰ βρῆμαται;... ἔ, φίλε μου, ἢ τεμπελιὰ εἶναι κακὸ πρῶγμα... Φιλοπονία, φιλοπονία!... Διὰ τῆς φιλοπονίας, φίλτατέ μου, ὅσα λίγα μυαλὸ καὶ ἂν ἔχῃς εἰμπορεῖς νὰ κατορθώσῃς περισσότερον ἀπὸ ἕνα ἄλλον ποῦ τὸ ἔχει μπόλιο... μάλιστα μάλιστα, τί με κυττάς; Ἡ ἐργασία εἶναι τὸ νόμισμα με τὸ ὁποῖον ἀγοράζεται ἡ δόξα καὶ ἡ ἐκτίμησις. Ἐκτός ἂν ἦσαι καὶ σὺ ἐκ τῆς σχολῆς τῶν ἐπιτηδείων, οἱ ὁποῖοι κατορθώνουν νὰ ἐργάζωνται ὀλιγώτερον καὶ νὰ ἐκτιμῶνται πε-

ρισσότερον. Δέν πέρνεις παράδειγμα από 'μένα απόψε τί κό-
πους καταβάλλω γιά νά κερδίσω τήν Δόξαν κκι τήν εκτίμη-
σιν του κοινού; (άναγ.) Νά πάρη ό Διάβολος νά μη περι-
κοπή ποῦ μέ ζαλίζη... άν ήτο γραμμένη σέ κένενα έλληνα.
κωμειδύλλον ή δραμα, θά έλεγα πώς ό συγγραφέυς δέν ζέ-
ρει τί λέει, αλλά τό μέρος αυτό είναι μεταφρασις εκ του
γαλλικου και μάλιστα έξόχου, όπως λένε, συγγραφέως του
Δουμξ. (άναγ.) "Όλον τό θετον πυρ τής εμπνεύσεως και τής
αντιλήψεως, τό όποτον διηνεκώς φλέγει τήν κεφαλήν μου,
όλο μου τό τάλαν τήν στιγμήν τούτην είναι άνίκανα νά με
συνδράμουν νά νοιώσω τί θέλει νά πη αυτός ό χριστιανός...
Λοιπόν έδω είναι τό μυστήριον τής τέχνης, κόπησε τόρα,
κύριε, μέ όλο τό ταλαν νά ιδούμε πώς θά τό χρωματίσης αυτό
τό μέρος... Έδω τόρα τό ταλαν μοναχό δέν κάνει πεν-
τάρχ, κύριοι τεγνοκρίται... έδω ως μου επιτραπή νά 'πώ κ'
έγώ τήν ταπεινήν μου γνώμη, τήν όποίαν άν θέλετε άσπα-
σθήτε την ή θέσατέ την υπό κάθαρσιν άριστοι.

Λοιπόν έδω πρώτα-πρώτα χρειάζεται νά γνωρίσης και δι-
δαχθής άνάγνωσιν... μάλιστα, μάλιστα άνάγνωσιν, μήν εκ-
πλήττεσθε... σās τό άποδεικνύω... όλοι άναγινώσκουεν άνε-
ξαιρίτως, άν 'πής μάλιστα γιά τους εν τοις καφενειοις διη-
μερεύοντες γασομερίδες, δε παύουν από του ν' άναγινώσκουν
και κατατρώγουν τάς έφημερίδας μέχρι τής τελευταίας είδο-
ποιήσεως του νεωστί εκ Παρισίων άφιχθέντος είδικου ίατρού
των δερματικων νοσημάτων, ή τής Ζητείται παραμάννα
ύγιης με κκλās συστάσεις κκλ. 'Αλλ' όταν λέγωμεν άνά-
γνωσιν έννοούμεν αληθή και άμεμπον τονισμόν των δια-
φόρων φράσεων, άποδίδοντες τήν φυσικήν αυτών εκ-
φρασιν και μη μετατρέποντες τήν έννοιαν αυτών παρατο-
νίζοντες. Α. Χ. "Έχομεν τήν ακόλουθον άπλουστάτην φρά-
σιν. «Αύριον τήν πρωίαν διχ του σιδηροδρόμου ό κ. Πην-
τόπουλος άναχωρεί εις Σμύρνην.» Διχ τής φράσεως ταύτης
λοιπόν έχομεν μίαν είδησιν, τής όποίας ή έννοια φαίνεται
άπλουστάτη και όμως ύπόσας έννοίας περιέχει εάν τονίτω-
μεν διαφοροτρόπως και ποικίλως. Και ιδού: (τονίζει διαφο-
ρας εξηγών τήν έννοιαν.) Λοιπόν διχ τής άμέπτου άναγνώ-
σεως εισερχόμεθα εις τό δεύτερον στάδιον τής ύποκριτικής,
τήν ψυχολογίαν δηλαδή εις τήν κρίσιν και άνάλυσιν τής καθό-
λου έννοίας του συγγραφέως, καθώς επίσης τήν άκριβή μελέ-
την του χαρακτήρος, του επαγγέλματος και τής κοινωνικής
τάξεως εις τήν όποίαν άνήκει ό άνθρωπος τον όποτον θά υπο-
κριθής, κύριε κκλιτέχν, γιά νά μπορέσης νά άνπαραστήσης
και τον έξωτερικόν τύπον και τήν φυσιογνωμίαν του χαρα-
κτήρος και εισδύσης εις τά αισθήματα, άτινα διέπουν εν αυτώ
'Αλλά διχ νά κατορθωθή τοῦτο κ. τεγνοκρίτα, δέν άρκεί μό-
νον τό ταλαν γυμνόν, ζηρόν και άκαλλιέργητον, χρήζει με-
λέτης κοινοτικής, μελέτης αναλυτικής, πλεονεκτήματα δη-
λαδή όχι φυσικά, άλλ' αποκτώμενα διχ τής έμβριθοῦς σπου-
δής εν τῷ μεγάλῳ και άλανθάστῳ σχολείῳ τής φύσεως,
ήτις θά σέ διδάξη τήν έπιρροήν των τριων δυνάμεων, όχι των
Προστατίδων Ευρωπαικων Δυνάμεων, άλλκ των τριων άγνω-
στων δυνάμεων του ανθρωπίνου οργανισμού, αιτινες διέπουν
και διευθύνουν τό παραγωγικόν ρευστόν τής ζωής, ή μεν
νοητική δύναμις ήτις επενεργεί διχ τής ιδέας, ή δύναμις
ήτις επενεργεί διχ των έντυπώσεων και ή δύναμις ήτις τό
διευθύνει εις τήν κίνησιν και τήν ένεργειαν. Αι δυνάμεις αυ-
ται είναι εκείναι αιτινες επενεργοῦν και άναπτύσσουν εις τά
άτομα εκάστης κοινωνικής τάξεως και επαγγέλματος όμοειδή
τύπον και έκροσιν, ώστε ενος εξησκημένος ορθολόγος νά δια-
κρίνη έλευθέρως από τήν φυσιογνωμίαν και τό βήδισμα, τον
άποστρατον αξιωματικόν από τον δημοδιδάσκαλον, τον παν-
τοπώλην από τον χοροδ δάσκαλον, τον ζωγράφον από τον
δικηγόρον και τέλος τον οδοντοίατρον από τον καθηγητήν.

(Τό τέλος εις τό προτεχές).

2. Ο Η Θ Ο Π Ο Ι Ο Σ

ΜΟΝΟΛΟΓΟΣ ΑΥΤΟΣΧΕΔΙΟΣ ΥΠΟ ΤΟΥ κ. Ε. ΠΑΝΤΟΠΟΥΛΟΥ

Ἀπαγγελλοίς κατὰ τὴν ἐσπερίδα τῆς 24 Ἰουλίου 1896

Ἐν Βρατίλᾳ

(Συνέχεια καὶ τέλος· ἴδε προηγούμενον φύλλον)

Λοιπὸν κατέχων τὸν ὄρον τοῦτον ἡ πρώτη σου δουλειὰ κ. ὑποκριτὰ εἶναι νὰ ἐξετάσῃς τὴν κοινωνικὴν θέσιν καὶ τὸ ἐπάγγελμα τοῦ ἀνθρώπου τὸν ὅποιον θὰ ὑποκριθῆς καὶ κανονίσῃς προτίστως τὸν τύπον δι' οὗ θὰ τὸν περιβάλλῃς, κατόπιν τὰς περιστάσεις καὶ τὰς περιπετείας μεθ' ὧν συνδέεται ἐν τῷ δράματι, ὡς ἐπίσης καὶ τὰς υποχρεώσεις, καὶ τὰς συνθήκας ὑπὸ τὰς ὁποίας δρᾷ, οὕτως ἐκ τῆς καθόλου αὐτοῦ ἐνεργείας, κανονίσῃς τὸν χαρακτῆρα, καὶ ἂν οὗτος εἶναι ἐν τῇ ἀληθείᾳ διαγεγραμμένος ὑπὸ τοῦ συγγραφέως, ν' ἀκολουθήσῃς πιστῶς καὶ ἐν συνειδήσει τοῦτον, θέτων ὡς ὑπόδειγμα ἐν τῇ ὑποκρίσει σου παρόμοιον ἄνθρωπον ἐκ τῆς κοινωνίας μετὰ τῆς ὁποίας ἀνετράφης καὶ τὴν ὁποίαν ὀφείλῃς διὰ τῆς παρατηρητικότητός σου νὰ γνωρίζῃς καλῶς κατὰ τὰ ἦθη καὶ τὴν ἐθυμοτυμίαν.

Ἄν δὲ τούνηκτίον ὁ ἐν λόγῳ χαρακτήρ κληθότως παρεκλίνει τῆς ἀληθείας ἐνιαχοῦ — πρᾶγμα πολὺ σῦνηθες εἰς τὰ πρωτότυπα ἔργα τῆς νεωτέρας ἡμῶν δραματικῆς τέχνης — τότε νὰ προσπαθήσῃς ν' ἀποφύγῃς τὰς στιγμὰς ἐκείνας τῆς παρεκλίσεως ἀναπληρῶν αὐτὰς διὰ τῆς ἐπιμελοῦς σου ὑποκρίσεως, ἥτις εἶναι ἡ μόνη δυναμένη νὰ καλύψῃ ταύτας πρὸς ἰκανοποίησιν τοῦ συγγραφέως.

Λοιπὸν ὁ χαρακτήρ, ἡ κοινωνικὴ τάξις καὶ τὸ ἐπάγγελμα εἶναι ἡ βᾶσις, τὸ θεμέλιον ἐπὶ τοῦ ὁποίου θὰ οἰκοδομήσῃς καὶ διαπλάσῃς τὸν ἐξωτερικὸν τύπον, τὸ βᾶδισμα, τὰς χειρονομίας, τὴν στάσιν τὸ βλέμμα καὶ τέλος τὴν φωνὴν τοῦ ἀνθρώπου τὸν ὅποιον θὰ ὑποδυθῆς καὶ παρουσιάσῃς τοῦτον ἐν τῇ ζωῇ καὶ τῇ δράσει, ὡς ὁ συγγραφεὺς γράφων τὸν ἔθελε καὶ συνωμίλει μετ' αὐτοῦ ἐν τῇ διανοίᾳ του.

Δ. Χ. ὁ συγγραφεὺς ἀπόψε σὲ θέλει Πικτοπώλην. Διὰ νὰ ἀναπαραστήσῃς ἀληθῆ τοιοῦτον ἀπὸ σκηνῆς πρέπει νὰ παρουσιάσῃς πρῶτον τύπον βαρυκινήτου προγᾶστορος, συνωμίλων, μὲ ὀρθαλμούς μηδὲν ἐκφράζοντας, μὲ παρρησίας ῥοδῶν

χρους καὶ κρεμαμμένους μὲ μύστικας κατέχοντας ἀτημελήτως τὴν πρὸς τὰ κάτω πάντοτε διεύθυνσιν, ἀφίνοντες τρόπον τινὰ ἐλευθέραν κάπως τὴν εἴσοδον καὶ ἔξοδον τῆς ἀτμοσφαιρας ἀπὸ τοὺς αἰμαστάζοντας καὶ ἐξογκωμένους του ρώθωνας, οἱ ὁποῖοι κατὰ τὰς ὥρας τῆς νυκτὸς καθ' ἃς ἀναπαύεται τὸ πολύσαρκον τοῦτο φαινόμενον, δὲν παύουν ἀπὸ τοῦ νὰ τὸ κανουρίζουν ἐν ἀρμονικῇ ῥοχαλιζόντες, τέλος ἕνα τέλειον ἀποτύπωμα βαρελλίου, δηλονότι τοῦ μόνου σκεύους μεθ' οὗ ἡ φωνητικὴ τοῦ κυρίου τούτου εὐρίσκεται εἰς διηνεκῆ συγχρωτισμὸν καὶ ἐντύπωσιν.

Αὐριον σὲ θέλει ὡς χοροδιδάσκαλον... Δὲν ἔχεις παρὰ νὰ ἀντρεύξης ἐξετάζων τὴν ὁμοειδῆ χορείαν τῶν ἰδιορρυθμῶν τούτων ὄντων καὶ ἀμέσως θὰ ἔχῃς τὸν ἀνθρωπὸν σου, ἥτοι ἐν εἶδος ζῶντος ἀεικινήτου μὲ δύο λεπτὰ καὶ τεταμένα σκέλη τῶν ὁποίων τὰ δύο ἄκρα καταλήγουν εἰς δύο κομψομένους πόδας ἐφοδιασμένους μὲ ζευγὸς στενῶν σαρκινίων καὶ οἱ ὁποῖοι κατέχουν πάντοτε ἀντίθετον πρὸς ἀλλήλους διεύθυνσιν, οὕτως ὥστε ἀνὰ πᾶν βῆμα συρόμενοι ἐπιδεικτικῶς, νὰ ἐπιτρέπουν εἰς τὰς δύο πτέρνας νὰ ἀλληλοασπάζονται χαριέντως καὶ νὰ φθείρουν διὰ τῶν φιλημάτων των τὰ κάτω ἄκρα τοῦ στενοῦ πανταλονίου των, μὲ ὄσφυν λιπτοτάτην ἐπὶ τῆς ὁποίας στηρίζεται ὁ κορμὸς ἀενάως κινούμενος καὶ κλινῶν ἐπιχαρίτως δεξιᾶ καὶ ἀριστερᾶ κατὰ πᾶν βῆμα μὲ μουσικὸν χρόνον $\frac{3}{4}$, μὲ κεφαλὴν πεπρικοισμένην κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἥττον δι' ὀφθαλμῶν καὶ ρινῶν ὠραίων, μὲ κόμην ἐπιμελῶς ἐκτενισμένην καὶ ἀπολήγουσαν συνήθως κατὰ τὰς παρεῖς εἰς δύο μετρίαις παραγναθίδας. Τέλος ἕνα βεβιασμένον κομψοτέχνημα τῆς φύσεως ἢ τοῦ Πλάστου, ὅπως θέλετε, μὲ ἐπιτετηδευμένην περιβολὴν τὴν ὁποίαν δις τῆς ἡμέρας ἐπιμελῶς διὰ τῆς ψήκτρας καθαρίζει ἀποβάλλων αὐτῆς τὸν ἐκ τῆς παραδόσεως τῆς ὑψηλῆς του τέχνης ἐπικαθεσθέντα κονιορκτόν.

Διὰ τῆς παρατηρητικότητος λοιπὸν καὶ τῆς κοινωνικῆς μελέτης, θ' ἀνεύρης τὸν τύπον τοῦ ἀποστράτου ἀξιωματικοῦ μὲ τὸ δύσκαμπτον καὶ αὐστηρὸν βᾶδισμὸν του μὲ τὸ σύνοφρον βλέμμα του, τὸ κατχμκρυτῶν τὴν πειθαρχίαν εἰς τὴν ὁποίαν ἀνετρέφη καὶ τέλος τὸ ἀπαθὲς καὶ σοβαρὸν τοῦ προσώπου του τὸ ἀποδεικνύον τοὺς κινδύνους οὓς ἐσυνείθισε νὰ βλέπῃ ἀτάραχος εἰς τὸ πεδίου τῆς τιμῆς καὶ τοῦ καθήκοντος.

Διὰ τῆς μελέτης ταύτης θ' ἀνεύρης τὸν ἰατρὸν μὲ τὴν πένθιμον καὶ σιωπηλὴν φυσιογνωμίαν του, τὸν δικηγόρον μὲ τὸ πολυάσχολον καὶ τὰς ἀενάους χειρονομίας του, τὸν ὀδοντοίατρὸν μὲ τὴν ἐπίπλαστον καὶ ἐπιτετηδευμένην σοβαρότητά του, τὸν Δημοδιδάσκαλον μὲ τὸ βραδυκίνητον βᾶδισμὸν του ὑποδοθηθούμενον ὑπὸ τῆς ἀναποσπάστου ράβδου του τὸν ἀπένταρον ποιητὴν ἢ καλλιτέχνην μὲ τὸ κάτωχρον καὶ ρεμβῶδες πρόσωπόν του, μὲ τὴν φουντωτὴν καὶ κατταρὴν κόμην του καὶ τὸ ἀναπόσπαστον ὑπογένειον τὸ ὁποῖον προῶρισται κατὰ τὰς στιγμὰς τῆς ἐκστάσεως καὶ τοῦ ρεμβασμοῦ τοῦ κυρίου του νὰ ὑφίσταται ἀενάως θωπείας καὶ κάποτε κάποτε ἀποτίλωσιν. Τὸν ἠθοποιὸν μὲ τὴν ἐξυρισμένην φυσιογνωμίαν του μὲ τὴν μαύρην ραδιγκόταν του καὶ τὰ λουστρίνια σαρκίνια του τὰ ὁποῖα κατὰ τὰς ἡμέρας τῆς ἀργίας του δανείζεται προσωρινῶς ἀπὸ . . . . . καὶ τὸ ἀπείριτον τῆς περιβολῆς του ἐφ' ὅσον ἐργάζεται, συνήθεια προερχομένη οὐχὶ ἐξ ἐλλείψεως καλαισθησίας, ἀλλ' ἐκ τῆς ἀφελείας καὶ στωϊκότητος μεθ' ἧς ἐσυνείθισε νὰ ἀποδέχεται τὰς περιπετείας τοῦ ἐπαγγέλματός του, ἥτοι τὰς ἀποτυχίας καὶ ἀναβολὰς τῶν παραστάσεων, προερχομένας ὅτε μὲν ἐκ τῆς ἀδιαφορίας τοῦ κοινοῦ ὅτε δὲ ἐκ τῆς ἰδιοτροπίας τῶν στοιχείων τῆς φύσεως ἅτινα καταπολεμοῦν τὸ δυστυχῆς τᾶμεῖόν του διὰ βροχῶν, λαιλᾶπων, συρῶνων, χα-

λάζης μετὰ τοσαύτης λύσεως, ὥστε ἡ λύσις τοῦ προαγγελθέντος δράματος ἢ τῆς κωμωδίας ἐπέρχεται πρὸς τῆς ἐνάρξεως καὶ ὁ δυστυχῆς ἠθοποιὸς καταγίνεται εἰς τὴν λύσιν προβλήματος τῆς ἐταιρείας τῶν τριῶν δηλαδὴ τῆς σπιτονοικοκυρᾶς, τοῦ ξενοδόχου καὶ τοῦ ὑποδηματοποιοῦ παρὰ τοῦ ὁποίου σχεδιάζει νὰ λάβῃ ὄχι τὰ παπούτσια 'στὸ χέρι ἀλλὰ εἰς τοὺς πόδας ὅπως δι' αὐτῶν ἐκκινήσῃ καὶ λάβῃ τὴν πρὸς ἄλλους τόπους ἄγουσαν (κώδων).

"ὦ διάβολε μὲ τὴ λίμα μου πέρασε ἡ ὥρα καὶ πρέπει νὰ ἐτοιμασθῶ, ἀλλὰ πῶς ποῦ δὲν τὸ πέρασα οὔτε μὴ φόρα... ἃς εἶναι ἀπόψε θὰ μὲ συγχωρήσετε, ἂν δὲν ξέρω τί λέω καὶ σὰς ὑπόσχομαι ὅτι ἄλλοτε ὅταν συνκηθῶμεν πάλιν θὰ προσπαθῶ νὰ φανῶ ἀνώτερος τῆς ἰδέας τὴν ὁποίαν τρέφετε δι' ἐμὲ συμπληρῶν ἐπὶ τὸ τελειότερον τὰς μελέτας μου. Καλὴ νύκτα σας.

Βραίλα ἔγραφον τὴν 24 Ἰουλίου 1896.

Εὐάγ. Παντόπουλος